

рівні закріпити положення щодо відповідальності за порушення умов договору страхування та встановити розмір штрафних санкцій, що покладатимуться на страхову компанію при порушенні ними умов укладених договорів, зокрема розмір неустойки, яку страхувальник матиме право стягнути зі страховика у випадку несплати страхового відшкодування.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44.
2. Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань: Закон України від 22 листопада 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 5. – Ст. 28.
3. Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів: Закон України від 1 липня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 1. – Ст. 1.
4. Проблемні питання у застосуванні Цивільного і Господарського кодексів України / під ред. А. Г. Яреми, В. Г. Ротаня. – К.: Реферат. – 2005. – С. 198.

УДК 349.444 (043.2)

Пригода А. С., Ключник А. Р., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Белуга Ю. М., старший викладач

ПРАВО НА ЖИТЛО: ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

В Україні проблеми пов'язані з житлом є одними з головних, тому що забезпеченість житлом – це показник успішності державної політики. Житлове питання уже досить багато часу не знаходить вирішення, тому ми вважаємо за доцільне привернути увагу саме до цієї проблеми.

Житлове відносини в Україні регулюється: Конституцією України, Житловим Кодексом України, Законами України «Про житловий фонд соціального призначення», «Про приватизацію державного житлового фонду», «Про загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2004-2010 роки». Але через те, що в Україні відсутній контроль за виконанням цих норм, а також через те, що деякі з цих норм суперечать одне одній, можна зробити висновок, що держава не розглядає житлове питання на необхідному рівні.

Стаття 47 Конституції України зазначає, що кожен має право на житло. Громадянам, які потребують соціального захисту, житло надається державою та органами місцевого самоврядування безоплатно або за доступну для них плату відповідно до закону [1]. Але як нам відомо, то не

все що написано в законодавчих актах є актуальним і цього притримуються.

Причини (детермінанти) виникнення житлової проблеми:

— обмеженість бюджетних ресурсів держави, тобто зменшення обсягу державного фінансування житлового будівництва, що призвело до зменшення обсягу введення житла в експлуатацію;

— недосконалість законодавчої бази, тобто держава не запроваджує і не розглядає нові механізми вирішення проблем пов'язаних з житлом;

— кредити на житло через їх високу вартість недоступні для більшої половини громадян;

— Кабінет Міністрів України затверджує програми забезпечення житлом окремих категорій громадян, тобто пільговиків і в цю програму не залучають усі категорії громадян, які потребують поліпшення житлових умов;

— житло будується не державою, а приватними будівельними компаніями, і держава практично не регулює ринок житла і житлобудівництва, то ефективніше буде використати досвід, наприклад, Польщі, де мета житлової політики полягає у зниженні вартості будівництва.

А. Мартинюк окреслив чотири проблеми, які стоять на перешкоді розв'язання гострої проблеми житла: а) відсутність будівництва доступного житла; б) банки надають кредити під такі жорсткі і кабальні умови, що їх практично не можливо взяти; в) недостатність державного фінансування кредитування молодіжного житлового будівництва; д) відсутність нового Житлового кодексу [2].

На думку К. Паливоди, вирішення проблем житлової політики в Україні, а саме: законодавче врегулювання відносин між державою, органами місцевого самоврядування, підприємствами та громадянами; розробка та запровадження системи пільг і кредитів; реформування системи оплати за користування державним житлом та комунальними послугами тощо дасть змогу створити умови для підвищення якості та добробуту населення, забезпечивши тим самим один із пріоритетних напрямів соціально-економічного розвитку держави [3].

Ми вважаємо, що для розв'язання даної проблеми, потрібно забезпечити державну підтримку будівництва, а також придбання житла для всіх категорій населення шляхом впровадження нових фінансово-інвестиційних механізмів, а також потрібно зменшити обсяг витрат, які пов'язані з оформленням переходу права власності на житло, удосконалити порядок ведення Єдиного державного реєстру прав на нерухоме майно та їх обмежень.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р // Відомості Верховної Ради

України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Правові аспекти вирішення житлової проблеми [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/VISNIK_34_14.pdf

3. Паливода К. Житлова проблема – оголений нерв українського суспільства / К. Паливода // Віче. – 2007. – № 19. – С. 33-35.

УДК 342.5:347.132(043.2)

Проколійко К. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ УЧАСТІ ДЕРЖАВИ У ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Незалежна українська держава бере участь, перш за все, у правовідносинах власності та інших речових правовідносинах. Держава як власник на свій розсуд володіє, користується і розпоряджається майном, яке їй належить. Державну власність становлять: майно, що забезпечує діяльність Верховної Ради України та утворюваних нею державних органів; майно Збройних Сил України, органів державної безпеки, прикордонних і внутрішніх військ; оборонні об'єкти; єдина енергетична система; системи транспорту загального користування, зв'язку та інформації, що мають загальнодержавне значення; кошти державного бюджету; Національний Банк України, інші державні банки та їхні установи і створювані ними кредитні ресурси; державні резервні, страхові та інші фонди; майно вищих і середніх спеціальних закладів та інше майно. Держава може бути також суб'єктом спільної власності за участю всіх суб'єктів цивільного права [1, с. 114].

Держава виступає суб'єктом цивільного права у питаннях визначення долі безхазяйного майна, яке потрапляє у власність держави, і невитребуваної знахідки, яка переходить у власність держави. Цивільні правовідносини власності за участю держави виникають при реквізиції і конфіскації майна, поверненні вилучених дорогоцінних металів і коштовних каменів у натурі чи відшкодуванні їхньої вартості особам, у яких його було вилучено за постановою відповідних органів у разі їх засудження без конфіскації майна або виправдувального вироку, або закриття кримінальної справи стягненні в доход держави майна, отриманого особами за окремими видами недійсних угод [3, с. 167-169].

Держава бере участь у зобов'язальних правовідносинах, зокрема випускає облігації державної позики, а їх утримувачі вступають у цивільно-правові відносини з державою. Зобов'язальні відносини